

AV ZPRI

JIRÁSKOVA HRONOVA

65. JH zahájen slavnostně

KNĚŽNA, UHDE, RÁNY Z DĚLA



Kdo jste se v pátek a v sobotu až do patnácté hodiny téže minuty těšili z toho, že již jste přítomni na 65. Jiráskově Hronově, mohu vám důvěrně sdělit, že vaše radost byla sice chvályhodná, leč mylná. V tu dobu jste na něm vlastně ještě nebyli.

V sobotu v 15.15 začal zahajovací ceremoniál vystoupením hudebního tělesa ze švýcarského Horgenu s názvem Kadetten musik. Na náměstí shromážděno lidí, jako na po-

pravě (hodně). Masakru se nedočkali, střelelo se do vzduchu. I tak však byla střelecká vložka 4. pluku polních myslivců z Náchoda vítaným zpestřením slavnostního zahájení. Koho by také bavilo pořád se dívat na střelení jen a jen v televizi a na videu. Lid se bavil, jen několik málo zasvěcených bylo nervózních a plných očekávání. Jen oni věděli, že nic není jisto, dokud nepřijede paní kněžna a neřekne: „Mojí milí poddaní, protože se mi loňské léto mezi vámi opravdu zalíbilo, rozhodla jsem se vám letošní rok ten-

pokračování na straně 4

VYZNÁNÍ VŮNI

Už léta jsem si dosud marně lámal hlavu problémem, cože je to za sílu, která mě drží u divadla už téměř padesát let, jaké to musí být všemocné kouzlo, které mě očarovalo na tak dlouho, jak pevná pouta to musejí být, která mě vážou k prknům, která občas znamenají svět a vnitřní blaho, ale občas i kupu ostudy a starostí. Dnes mohu říct, že už to vím.

Kdykoliv přijedu někam na „štaci“, moje první kroky mě automaticky vedou - na jeviště. Nemohu se tomu ubránit, ať se snažím sebevíc. Je to silnější než já, je to okouzlení prvního pohledu do neznáma, kde se má zkrátka odehrát nepatrná část mého života. Tiché tmavé sametové šero mě laskavě obejmě v mlčícím prostoru nedohledna. Pomalu se uvolňuji a rozplývám, nechávám se dobrovolně pohlcovat, moje smysly vnímání postupně mizí a posledním spojením s vnějším světem zůstává čich, obyčejný lidský čich. Labužnický nasávám ovzduší tohoto prostoru pro mě dosud neznámého. Každý má totiž svou specifickou vůni, která dominuje. Je to vůně jevištního

prachu. Ano, slyšíte dobře, jevištního prachu. Jsou v něm tisíce vůní šmínek, sukná, naftalínu z kostýmů, laků lepidel z dekorací, závan voňavek krásných žen, závan chlapství sebejistých mužů, vůně lásky, radosti, štěstí, zklamání, neštěstí a zrady. Ten prach je všudypřítomný, zasahuje i ten nejzazší koutek, nelze jej nijak, ničím a nikdy vypudit nebo odstranit. Zažírání se do kůže, pod kůži, do srdce a - voní! Jeho vůně je součástí tohoto prostoru a při hře i nechtěnou součástí představení. Věřte nebo nevěřte, ale po létech zkušeností jsem přesvědčen, že kvalita vnímání této vůně herci je přímo úměrná výsledné kvalitě jejich herectví.

A tak znovu a znovu stojím na jevišti a vstřebávám je do sebe prostřednictvím vůně jeho prachu. To je ta síla, to je to kouzlo, to je to pouto co mě váže, poutá a nepustí. Teď už vím, že pokud tuto vůni vnímám, pokud mě bude znovu a znovu uchvacovat, tak žiju, tak jsem. A proto budiž věčná chvála této vůni!

F. K.

Náhoda za nic neručí...

Molière

DNEŠNÍ PROGRAM

Hotelová škola 1. patro uč. č. 8; 10.00 hod.
SEMINÁŘ M

Velká šatna JD ve 12.30 hod. OŠ 65. JH

Slavie v 14.00 a 16.00 hod.
CIKÁNSKÉ PRINCEZNY
Střípek Plzeň

Jiráskovo divadlo v 16.00 a 20.00 hod.
JÁNOŠÍK PODLE VIVALDIHO
Dostavník Přerov

Park AJ v 16.30 hod.
PROMENÁDNÍ KONCERT
Kadetten musik - Švýcarsko

Malý sál JD v 17.30 hod.
PŘEDVÁDĚNÍ LÍČIDEL
A DIVADLENÍ KOSMETIKY

Sokolovna v 18.00 a 20.00 hod.
KREV ANDĚLŮ ANEB HON
Hlína Ústí nad Labem

Schody JD v 18.45 hod.
VÍTÁNÍ SOUBORŮ
Mladá scéna Ústí n/L; St. Michel, Brusel; Dialog
Plzeň; DS MAJ Hronov

Park AJ v 21.15 hod.
KONCERT JANY KOUBKOVÉ

ZŠ - dvůr v 21.15
SMRTÍCI EPIDEMIE - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Malý sál Jiráskova divadla od 10.00 hodin
Seminář M

Jiráskovo divadlo od 14.00 a 17.30 hodin
Jan Jílek: PTÁK OHNIVÁK A LIŠKA RYŠKA
Mladá scéna, Ústí nad Labem

Slavie od 14.00 a 17.30 hodin
John Murrell: POSLEDNÍ LÉTO
Divadlo Dialog, Plzeň
A. P. Čechov: MEDVĚD
DS M. A. J. Hronov

Sokolovna od 15.30 a 20.00 hodin
Guy Foissy: VIGILIE NAD MRTVÝM
L'Atelier Théâtre Des Professeurs du Collège, Belgique

Park A. Jiráska od 17.00 hodin
Koncert country skupiny M & M'S BAND HRONOV
A VETERÁNI NÁCHOD

Malý sál Jiráskova divadla od 17.30 hodin
PŘEDVÁDĚNÍ LÍČIDEL
A DIVADLENÍ KOSMETIKY

Schody Jiráskova divadla od 18.45
Vítání souborů z Náchoda, Klapý a Českého Těšína

Dvůr základní školy od 21.15 hodin
SÁM DOMA A BOHATÝ - film

Kam směřujete, Play Macbethe ?!

Macbetha znám z několika divadelních produkcí - kdysi z kladenského divadla, později ze Zábřah a z povrchní povinné četby divadelní literatury.

V každém případě po přečtení původní předlohy a shlédnutí výše uvedených inscenací jsem nabyl dojmu, že jde o přesnou šachovou partii, kterou Shakespeare rozehrál a jejíž součástí jsme i my, figurky pěšáků sedících při představeních v hledištích. Partie bohatá na dějové zvraty, neúprosně vedená jejím velmistrem ke „zdárnému“ konci - potrestání toho, kdo hraje falešnou hru.

Po přečtení předlohy, kterou pro českolipské připravil Václav Klapka (možnost „zběžně“ si ji přečíst jsem využil) musím přiznat, že jsem byl v napjatém očekávání - jakéže to představení uvidím. Předloha leccos slibovala. Zachovávala sice základní rastr původní „šachové partie“, ale na druhé straně připravila zajímavé posuny a pohledy především vstupem nové postavy Wiliho, postavy, která celý příběh rozehrává, v mnohém posouvá, komentuje a zároveň výrazně akcentuje k dnešku - nemyslím jen v samotné aktualizaci textové. Doufal jsem, že určitá vypreparovanost a strohost bude samotnou režíř přelkenuta...

Všechno bylo jinak. Václav Klapka rezignoval (domnívám se, že ke škodě inscenace) na postavu Wiliho a její text většinou (pokud jsem stačil sledovat - i proto, že hercům nebylo často rozumět ačkoliv křičeli), rozdělil Babicím.

Kladu si otázku - proč Play Macbeth? Co zamýšlel Václav Klapka autor, dramaturg a jak inscenaci postavil Václav Klapka, režisér. To, o čem chtějí hrát, pochopíme během pěti minut. Ten, kdo chce jít a jde nahoru se neohlíží na nikoho a jde přes mrtvolu.

V mnohém jsem se bohužel nenaladil na vyslanou frekvenci a nenašel často klíč k přečtení znaků a symbolů, včetně výtvarných. Často mi dělalo potíže, abych přečetl kdo je kdo. Nenašel jsem klíč, proč některé postavy mají v jedné situaci masku na očích a jiné ne - např. Angus a Lékař. Navíc se domnívám, že není nejvhodnější, aby představitel Banca hrál později Lékaře bez masky na očích. Totéž platí o Lady Macduf, kdy pod jejím kostýmem zůstává kostým Babice. Co všechno jsou vůbec Babice, jaký mají úkol v předloze a jaký v uvedené inscenaci, proč mě inscenace nechává chladným a naopak v nejvýpjatějších scénách chápu opačnou reakci některých diváků... Otázek kolem výstavby celé inscenace, použitých hereckých postupů a prostředků, jejich nejednotnost mi v průběhu představení neubývalo - naopak. Ke škodě představení i autora. Shakespeare se brá-



Z představení KOUZELNÝ SPLAV (A PLAV)

nil a bohužel celkem úspěšně ubránil, les se zatím nepohnul. A to je mi moc líto. Už proto, že všechno signalizuje možnost...

Jiří Pokorný

Jak chutná moc? Moci (Play Macbeth)

Chce-li dnes někdo uvažovat o tom, jak chutná moc - a to i v době, ve které se otevřely mnohé a mnohé možnosti - je Macbeth bezpochyby ideálním materiálem. Českolipský soubor si zřetelně kladl na toto téma mnoho otázek. Kdy že to v člověku vzniká? Jak to roste, jak o tom přece jen pochybuje, jak ucukává, jak je do té zvolené cesty doslova cpán a jak z ní nemůže utéci. A pointa nakonec: i ten hrdina Macduf neodolá takovému vábení. Je to jako kolovrátek, či pes jitřničku sežral ... Chmurný obraz lidí. Potud patrně komunikací apel.

Každé sdělení by mělo být co možná zřetelně vysloveno, aby mu bylo rozumět. Aby nedocházelo ke zbytečným šumům. Nepochopení a dokonce i neporozumění. Soubor volil cestu výkladu Shakespearovy tragédie. K této své interpretaci - spíše kladení otázek o moci - si text upravili. Tři Babice komentují děj a přebírají ty scény a repliky, které se

nehrají. Jsou ve své funkci dostatečně a jasně pojmenovány? Nejsem si jist. Možností je plno. Soubor upravuje text i s ohledem na naše citění toho, jak se dnes lidé derou k moci. Viz situace na počátku: Musíš se stát ténem, doba si to žádá ... - ano, tak to u nás bylo (a možná je?): „než ten, tak raději Ty!“ Tomu rozumíme. Nebo handrkování v Anglii s Macdufem - skoro jak u furiantů. A pro Lady Macbeth nalezi akcent: „Nikdy nic pro mě neudělal“; včetně lákadla majestátu. Takže tvůrci mnohé korigovali směrem ke svým záměrům a cílům. Je ovšem v té chvíli pochopitelně na místě možná diskuse: proč to a ono a proč právě tak. To na jedné straně prokazuje určitou nedotaženost, jistou nerozhodnost, na druhé straně to prokazuje výraznou snahu dobrat se apelu či aspoň poselství.

Soubor vystačil s dvanácti členy. Poněkud příliš je to v případě Nabca a Lékaře, ale jiné řešení asi nebylo možné. I Babice jsou náhle jen dvě, protože jedna se musí připravit na Lady Macduf. Vůbec se jejich problém stále vrací: Jak moc hýbou dějem? Jakoby se rozjely a pak se spíše baví? Dívají? Tady je někde zakopaná hříbna velké možnosti. Totiž další patro moci. Je moc přímá, je moc vlivu a je moc skrytá. Toto uvažování inscenace provokuje.

Scénografie se snaží pomoci jednoduchostí a možnostmi pracovat s prvky jako s věcmi, které lze vícenásobně přepočítat. Škoda, že se to nekoná s pruhem látky, která dělá stůl na hostině. I práce se světly má nápad. Dvojitá hladina: pro Babice a pro příběh. Je to důsledné? A k tomu poněkud nesourodá hudba. Vše to ale svědčí o snaze dobrat se tvaru, být právi tragickému žánru i vlastnímu stylu. Ale tvar ještě nalezen není, je spíše citěn jako reálná možnost.

Nejde přece o přímočarou aktualizaci tragédie. Jde o její interpretaci otočenou k dnešku. A stojí za to v tom hledání dál pokračovat.

Jevištín řeč je poněkud zastřená, ne výrazně rytmická, jakoby všechny herecké kreace byly každá na jedné své straně. S jistou monotónností, jakoby zakřiknutostí. Dosti malou určitostí a konkrétností. Markantně se to dá ukázat na „mrtvých“ nic neříkajících odchodech a příchodech na scénu. Přičemž tato koncepce by přímo volala po prolínacích. Nejde přece o věrohodnost časových posloupností, jde o uvěřitelnost smyslu a poslání.

Jakoby herecké práci chybělo více protipohybu. Například, když v monologu Lady Macbeth náhle olízne krvavé ruce, aby si připomenula tu krásnou chuť krve. A zase od toho pryč. To je násobení hrůz, to je stupňování. Postavy se čím víc budou bránit zlu a bojovat s ním, tím víc prokáží jeho sílu, neboť mu podlehnou.

Hra na Macbetha je krutá a ponořit se do ní, znamená smociť se v krvi. Soubor má - dle mého dojmu - na to, aby si na to dno poznání sáhl.

Miloslav Klíma



Z představení PLAY MACBETH

„Kouzelný splav (a plav)” - Filtré, Praha

Ach Filtré! Jest to nepochybně společenství gentlemanů majících neutuchající esprit a dam nebezpečně charmantních. Kus jejich s noblesou „Kouzelný splav” zvaný, obestírá opar vskutku omamný. Co jest toho příčinou? Mnohá hlediska bylo by tu možno uplatňovati, mnohé jistě zřetelne tvarové na tomto místě analyzovati. Co tedy jest theme-tem či succusem onoho příběhu, jež kolem sebe jako dráždívý parfum cedrový skrze smích tesknouti rozestírá? Nuže tedy. Jakýsi mladík asthenických snů, sběratel známek jistě, kol slečny Sabiny nervosní svou poesii vrší. Miluje ji totiž. Toť zlé neb sám milován onou dívkou není. Sabina jest poněkud svěhlavičkou, připustíme, leč má pro své konání důvody racionelní. Adam neboť tak se náš hrdina jmenuje, není v Sabiny očích cele mužem. Jest ještě notorickým dětinou a roztomilým snivcem plně v područí svého otce. Příběh ten jest dále komplikován dandyovským jistě Gérardem husarského vzetření i kousků, matkou Sabiny a ovšem též otcem, mysteriosním journalistou a světaběhou. Nelze při tomtoo výčtu pominouti dvě roztomilých děvčátek, která svou troškou do mlýna ku zdu celého spektaklu přispívají. Jakási zvláštní nálada na všem. Neboť přese všechno bujaré veselí jsme zde svědky osamělosti, míjení a sple-enu. Jakoby pachut' vzduchu pění dní, v dále hrá kdosi na hobo; byt' ohně marny jsou a ona přichází na náš sad vadnouti. Nelze nevidět, že acteurové z Filtré mají styl, byt' ne ještě zcela technicky precizní. Jsou zde i otázky divácké o nichž nelze s jistotou tvrdit, problémů že jsou prosty. To jsou jistě věci vývoje budoucího.

Dnes večer mne ausgerechnet onen vládně dekadentní feeling konsekvantně saturoval. Howgh!

Radovan Lipus

Společnost Filtré Praha - Kouzelný splav (a plav)

Soubor je divadelní společností lidí široce pojatých kulturních aktivit, pro něž je divadelní činnost další možností společného a společenského setkávání.

Jednoduchý příběh, záměrně banální, utkaný ze všech „Harlekýnů”, či dokonalých televizních „Rivier”.

V podstatě několik základních situací, začínajících rozchodem Sabiny a Adama, její odchod do Paříže, seznámení s šarmantním Gerardem, spory s matkou a jejím přítelem, setkání s otcem, až ke kyženému happy endu.

Soubor chce bavit publikum, ale i sám sebe. Herci hrají s chutí a plným nasazením a je jim na jevišti dobře.

Hraje se v černém horizontu, vpravo praktikábl, vlevo pár černých schodů. Z černé dobře vystupuje barevný kostým charakterizující postavu. Prostor je pojmenován buď v dialogu nebo hereckou akcí. Aranžmá minimální, postavy stojí většinou vedle sebe, někdy jednájí, někdy si vyměňují názory, někdy vypovídají o sobě publiku. Dalo by se hrát i na pódiu.

To, že všichni společně vědí, o čem hrají, neznamená, že by postavy byly vedeny v jednom stylu. Sama inscenace osciluje mezi konverzační komedií, satirickou nadsázkou, parodií, ale i čistou divadelností, jako v dialogu Adama a Gerarda u jezera. Asi jsem nejlépe vnímal rovinu autentického jednání s plným nasazením velkých životních rozhodnutí v banálních okolnostech.

V průběhu inscenace se prostředky vyčerpávají, příběh ani postavy se neproměňují, a tak večer trochu ztrácí dech.

Soubor se možná chtěl především bavit. Ale výsledkem je i nastavené zrcadlo schematickému a banálnímu obrazu lepší společnosti.

Závěrem: Dobře jsem se bavil, smál se a snad i věděl čemu.

František LAURIN

V nebi sa čurá postojáčky - jak jinak.

Nevím, nevím - mnohé babičky, pokud by přišly z podvečerní mše rovnou na večerní představení, by zřejmě nemohly usnout a hned ráno by vyhledaly pana faráře. Nejdříve by si ho prohlédly, jestli není politý svěcenou vodou a pak by se mu vyzpovídaly - cože to v tom divadle viděly za hrůzu. Pokud by to byl rozumný farář (seděl by jistě vzadu v přítomném hledišti), nechal by je vypovídat, dal rozřešení

a ... šel na mariáš. Před odchodem by překontroloval panenku Marii. Nádherná sebeironie.

Uvědomil jsem si, jak je příznačné pro slovenské divadelníky schopnost demýtizovat své hrdiny (např. Juru Jánošíka) i témata, která jsou pro nás dosti ožehavá a podívat se na ně s humorem a nadhledem. Samozřejmě s možným rizikem, že to může způsobit i negativní ohlas části veřejnosti. Představení je pro mne velice decentním sdělením jejich názoru vyrovnat se s vírou a životem.

Režijně je inscenace vedena čistě a jednoduše s důrazem na hereckou a pěveckou složku. Představení je plně metafor, obrazů, hravosti a laskavého humoru. Všechno slyšíme,



Z představení V NEBI SA ČURÁ STOJAČKY

vidíme, nejsme zahlceni nic neříkající a zamlžující symbolikou nedefinovatelných znaků. Obdivujeme hru s předmětem a materiálem.

Příjemný večer.

Jiří Pokorný

V nebi sa čurá stojáčky - patrně je tam i trochu nuda

Proto proti ní musíme od samých počátků dělat co se dá. Jedna z možností je sebeironie. Ta bývá známkou značné kulturní vyspělosti. Nejvíce těch, kdož jsou ji schopni uplatnit sami na sobě. Pokud se podaří přenést ji i do publika, zdá se, že je vyhráno. Vyspělé národy na to přišly už dávno. Vzpomeňme na G. B. Shawa v Anglii, na humor na téma oblíbených Bobů.

Soubor z Bánovců nad Bebravou nám ukázal jednu příhodu, která vyvrcholila noční pijatíkou v kostele a skončila Kristovou zlomenou nohou a Parářem, na kterého vyřili svěcenou vodu. Šlo zřetelně o příhodu ne prvou, ale přece jen vrcholnou a výraznou nad těmi podobnými, předěšlými.

Co vše se kolem toho „semlelo”: v životě rodin - od námluv po řekněme mírně vyhasnutí záru milostných hrátek - ve starosti o děti, v bohoslužbách i Křížových cestách, nakonec i v pohřbech. To vše nahlédnuto a spíše jen naznačeno z mnoha stran a úhlů a vždy s nadhledem a sebeironií. Jak vzácné koření je to dnes. Nebo jen u nás?

Na jevišti byla velmi výrazně cítit radost z hraní si. Ale radost bez thymolínového, křečovitého úsměvu, bez estrádního nadbíhání, bez utírání nosů židlí. Naopak radost z možností obrazů a metafor. Radost z těla, co umí naznačit, jemuž zkrátka opíše víc než dlouhý popis či verbální vysvětlování. Například duše, jedna po druhé a v klidu vyletí; dítě se uklidní; úděl žen vysvětlí. Proto také na konci odcházejí muži za Kristem tam, kde se asi nic nedělá, ale oni si s tím jistě poradí ...

Nedostalo se nám souhrnného kázání. Dostala se nám v humorné poloze pobídka nahlédnout na tyto věci i z této stránky.

Jasná jevištní řeč, srozumitelný zpěv, hudba poněkud různorodá a pohyb klidný a přesný. Snad rytmus či větší „vlnky” v tempu by to chtělo. Byla v tom pohoda i osten, sebeironie i humor. Příjemné.

Miloslav Klíma

TISKOVKA V PONORCE

V dnešní době se všechno přepočítává na peníze. Není pochyb, že tak velká akce jako je Jiráskův Hronov něco stojí a každý kdo trochu přičichl k organizaci většiny kulturních akcí ví, že vstupné nemůže plně uhradit veškeré potřebné náklady. A tak je tomu i s JH. Nebýt mecenášů, kteří se uvolili přispět větším či menším finančním obnosem na přehlídku, JH by se nemohl konat. Starosta města pan ing. Miroslav Houštěk seznámil na sobotní tiskové konferenci přítomné novináře nejen se jmény těchto dárců, ale i s částkami, kterými přispěli. Poděkujeme proto Ministerstvu kultury za 300 000,- korun, Okresnímu úřadu za 120 000,- korun, Komerční bance za rovných 100 000,- korun, ARTAMĚ za 50 000,- a Agrobance za 10 000,- korun. Samotný městský úřad v Hronově vyčlenil na JH 50 000,- korun.

Přítomní redaktori devíti novin a dvou rádií však měli i jiné otázky. Například jak pokračuje přístavba Jiráskova divadla (o tom přineseme odpověď v některém z příštích čísel Zpravodaje v rozhovoru se starostou Hronova), jaký podíl mají profesionální divadelníci v inscenacích uvedených na letošním JH, jaký je zájem o vzdělávací akce a kdo je především navštěvuje a také se objevila obligátní otázka co budou soubory hrát, když zaniká Dilia. Odpovídali starosta ing. Miroslav Houštěk a zástupci festivalového výboru a pracovníci ARTAMY PhDr. Vítězslava Šrámková, Lenka Lážňovská a Dr. Milan Strotzer.

Mladá fronta Dnes položila otázku zda se neuvažuje o JH jako o soutěžním festivalu. Z odpovědi pana Strotzera vyjímám, že sem tam padnou podobné úvahy zvláště ze strany některých zájmových sdružení. Zabývat se tím bude festivalový výbor, případně další instituce, ale je dnes velmi těžké

v koncepci festivalové žatvy nějak poměřovat a oceňovat.

Otázka směřovala i k relativně velkému počtu zahraničních souborů v letošním programu a zda jsou zvány z hlediska inspirativnosti. Paní Lážňovská odpovídala, že na Hronov jezdí nejvíce našich amatérských divadelníků a že je to proto velká možnost ukázat české amatérské divadlo v kontextu minimálně evropském. Nemá smysl se uzavírat světu a je dobré vidět jakými směry se ubírá amatérské divadlo v jednotlivých zemích. Výběr zajišťují odborníci a vesměs se jedná o inscenace, které jsou ve své zemi špičkami.

Celá řada otázek směřovala i na předsedu parlamentu pana Milana Uhdeho. Stručně některé z jeho odpovědí:

„Stát by měl podporovat amatérské divadlo prostřednictvím projektů a Ministerstvo kultury by mělo obhájit své požadavky na tyto projekty. Mezi poslanci je pro to pochoopení. Nikdo to nepochybně časy jsou už mnohem lepší než dřív. Je to věc domluvy mezi Ministerstvem kultury, Ministerstvem financí a parlamentem.”

„Žádný podnik z vypracování nového divadelního zákona on osobně neobdržel a domnívá se, že i na MK ani mezi některými umělci není jeho potřeba pocíťována.”

„MF je ostře proti formě možnosti daňových odpisů podnikatelů přes oblast kultury a ani v parlamentu se nic nenavrhne. Nemyslím si, že je to však otázka definitivně uzavřená.”

V malém vyznání si pak předseda parlamentu zavzpomínal na své začátky v amatérském souboru X v Brně, kde začínal jako dramaturg a textař. Dnes na stará kolena jezdí do Hronova.

Zaznamenal KŠ

KNĚŽNA, UHDE, RÁNY Z DĚLA

dokončení ze strany 1

to divadelní mumraj opět povolit. Ať se vám vydaří, buďte zdraví."

Ze slov dalšího řečníka a v posledních letech pravidelného účastníka JH, předsedy parlamentu PhDr. Milana Uhdeho, vyjímáme: „Pamatuji jeden velmi smutný Hronov, kdy se prorokovaly špatné konce ochotnického divadla. Nikdy jsem špatným koncem ochotnického divadla nevěřil. Ochotníci, neboli amatéři, jsou lidé, kteří divadlo milují. A láska je hodnota, která nezaniká, která nemůže zaniknout. Slyším, že tu je letos o třetinu nebo o čtvrtinu více návštěvníků než loni. To znamená, že nás věrných přibývá. Věrnost je vlastnost, která se k lásce velice dobře hodí. I když to mnozí popírají. Nemají pravdu, letošní Hronov to přímo a nepřímě dokazuje. Chtěl bych vám všem popřát co nejlepší, nejkrásnější, nejhlubší zážitky. Zdravím vás všechny divadelnickým pozdravem „Zlomte vaz“. Abyste věděli, že jsem kontakt s divadelníky neztratil, dodávám z pilnosti, že vím, co se na tento pozdrav odpovídá. Odpovídá se na něj „I chcípni, potvoro!“.

Starosta města Hronova nato poděkoval předsedovi Parlamentu za jeho upřímně míněná slova. Přítomným davem amatérských divadelníků poté zákonitě projela vlna rozechvění a strachu, protože pokud právě slova „I chcípni potvoro!“ byla na adresu českého ochotnického divadla míněna upřímně, pak nás tedy potěš pámbu.

Starosta města Hronova ing. Houštěk ve své řeči řekl mimo jiné toto: „Po šedesáté páté někdo z tohoto místa na schodišti JD mluví ke shromáždění, které se sešlo na zahájení hronovského divadelního festivalu. Pokusíme-li se představit si, co lidé se za tu dobu vystřídal zde za mikrofonem i tam před ním, co různých režimů a vlád v této zemi přišlo a odešlo, připadne nám, že to jediné a trvalé je skutečnost, že se zde vždy sešli divadelníci, kteří ochotně a dobrovolně a čistě amatérsky vytvářeli a vytvářejí divadelní představení. Z toho vyplývá, že láska k divadlu, snaha o tvůrčí vyjádření sebe sama a touha tímto vlastním poznáním nezištně obdarovat i všechny ostatní, je trvalou hodnotou lidské společnosti. Mnohem trvalejší než všechny politické ideologie či vládyctivé systémy. A to vás, divadelníky, může a musí naplnit uspokojením, že se věnujete s velkými osobními obětmi činnosti, která je hodnotou trvalou, potřebnou a přinášející všem ostatním povznesení, poučení i radost. Proč má tato činnost na ochotnickém jevišti tak vysokou hodnotu? Protože je vykonávána z lásky. Ve snaze obdarovat své spoluobčany. Toto vše nám také dává právo doufat a věřit, že se zde za pět let bude konat sedmdesátý a za třicet pět let stý Jiráskův Hronov, na které vás všechny už dnes srdečně zvu. Proto je pro mne velkou poctou a radostí prohlásit letošní jubilejní 65. Jiráskův Hronov za zahájení.“

A teprve od vyřčení této věty se můžeme opravdově radovat ze své přítomnosti na jubilejním šedesátém pátém JH, oficiálně zahájeném.

INFORMUJEME

Ještě k ANKETĚ

...anketní lístky můžete odevzdávat nejen v informačním středisku, ale schránky budou připraveny i v jednotlivých hracích prostorech (Jiráskovo divadlo, sokolovna, Slavie).

Seminář Klubu režisérů SČDO začíná v pondělí od 9.00 hodin v Hotelové škole.

Veškeré informace pro přihlášené účastníky Důlny mladého amatérského divadla v Šumperku (22.-27.8.) jsou k dispozici k nahlédnutí v informačním centru nebo u Karla Tomase.

Nenechte si ujít důležitou a zajímavou přednášku na téma autorských práv a nové legislativy týkající se divadelní činnosti. Ve středu 9. 8. od 13.30 do 15.30 hod. bude v malém sále Jiráskova divadla přednášet JUDr. Lucie Gromová. V některých praktických otázkách ji bude nápomocen dramaturg Vladimír Zajíc. Přednáška bude věnována zejména problematice ustanovování divadelních souborů jako občanských sdružení (spolků) a problematice související s autorským zákonem a jeho uplatňováním v praxi.

Jevištní štafeta generací

Letos si připomíná známý divadelní soubor v Kroměříži 130 let české ochotnické aktivity v tomto městě. Součástí oslav, na nichž se pořadatelsky podílel také městský a okresní úřad s Domem kultury, staly se např. kostýmovaný průvod ulicemi, jubilejní výstava v Muzeu Kroměřížska nebo slavnostní shromáždění domácích účastníků a hostů. Připravena byla rovněž tři divadelní představení stejného počtu kolektivů: náročný muzikál Grigorie Gorina Thyl Ulenspiegel a dvě pohádky pro děti - Honza a princezna Veronika od Vojtěcha Vackeho a loutkářské nastudování Kolíba se velryba od Ivy Peřinové.

Z bohaté historie kroměřížské Thálie, zachycené mj. v několika příležitostných publikacích, připomeňme alespoň její poválečné období, zejména léta sedmdesátá a osmdesátá. Tehdejší odborářský soubor si vypěstoval řadu hereckých individualit, za něž by se nemuselo stydět žádné profesionální divadlo (za všechny jmenujme Ludmilu Čápkovou) a jako houževnatá a stmelená parta překonával všechny ideologické tlaky normalizační éry. Soustavně s ním spolupracovali mnozí významní režiséři z Brna, Zlína, Uherského Hradiště i odjinud, především dnešní prorektor JAMU a zdejší krajan Alois Hajda. Kroměřížští se téměř výhradně zaměřovali na dramaturgicky špičkové texty K. Čapky, J. Mahena, F. Hrubína, O. Daňka, B. Brechta a dalších vynikajících autorů a dokázali je nastudovat na neběžně vysoké úrovni. Odborné poroty okresních a krajských soutěží je proto téměř pravidelně vysílaly na vrcholné divadelní přehlídky včetně Jiráskových Hronovů, odkud se ochotníci a hrané nikdy nevraceli bez ocenění (srov. úspěšné festivalové inscenace Matky, Křišťálové noci, Kočičí hry, Matky Kuráže apod.). Několik bývalých tamních ochotníků se rovněž uplatňuje na profesionálních jevištích, zatímco v tradici svých předchůdců pokračuje dnes mladší generace.

Vít Závodský



STR ÍPKY

Velký červený batoh s dívčím vybavením se ztratil včera po večerním představení seminarišce z K(n)MD. Batoh si odložila na schodišti Jiráskova divadla u restaurace Terasa. Prosíme případného nálezce, aby jej odevzdal do informačního střediska. Děkujeme. J+V

♦ ♦ ♦ ♦

Slavnostního zahájení 65. Jiráskova Hronova se zúčastní tito oficiální hosté:

PhDr. Milan Uhde, předseda parlamentu,
PhDr. Zuzana Malcová, zástupkyně Ministerstva kultury,
ing. Pavel Sobotka, ředitel Komerční banky v Náchodě. Všichni přítomní se v doprovodu starosty Hronova ing. Miroslava Houštěka podívali na představení českolipského souboru a zavítali i na tiskovou konferenci.

♦ ♦ ♦ ♦

Upozorňujeme na zákaz fotoграфování s bleskem při představeních. Rušíte!!!

Co naleznete v příštím čísle Amatérské scény

Krom jiného to bude:

- Dětská scéna Ústí nad Orlicí '95
- Wolkrův Prostějov '95
- Loutkářská Chrudim '95
- Divadlo v trávě v Bechyni
- Spolky v českém amatérském divadle (dokončení)
- Festival Theaterwoche Korbach '95

Chcete-li být důkladně informováni o divadelním dění a problematice amatérského divadla a uměleckého přednesu a chcete-li, aby se o vašich divadelních aktivitách dozvídalí druzí, učíte tento nepřelíh náročný krok: objednejte si dvouměsíčník AMATÉRSKÁ SCÉNA. Roční předplatné činí nezměněných 60,- Kč. Stačí uvést vaše jméno, adresu a počet výtisků a objednávku zaslat na adresu: ARTAMA, redakce Amatérské scény, P.O.-Box 2, 140 16 PRAHA 4.

Vydává organizační štáb

65. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Pavel Tajčovský

Jan Švácha

Fotograf:

Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 3 Kč